

Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 99 § 1-6°, 146- 1°, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening d.d. 18 mei 1999 (B.S. 08.06.1999) en de artikelen 1 en 2, §1 van het regeringsbesluit van 14 april 2000 (B.S. 18 mei 2000) , door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet, door namelijk zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het College van Burgemeester en Schepenen de hoofdfunctie van een onroerend goed geheel of gedeeltelijk gewijzigd te hebben met het oog op een nieuwe functie , namelijk:

op het terrein gelegen te
ten kadaster gekend onder

in eigendom toebehorende aan

en

een loods voor het stapelen en recupereren van paletten (industrie en ambacht) te hebben omgebouwd tot twee 'polyvalente zalen' met als doel deze te verhuren om er tentoonstellingen te houden en er allerhande feesten te laten doorgaan (handel, horeca, kantoorfunctie en diensten), te gedurende een niet nader te bepalen periode tussen 1 oktober 2002 en 31 oktober 2002 (kaft I).

De eerste:

Bij inbreuk op artikel 4 § 1, strafbaar gesteld door artikel 39 § 1 - 1° en §2, 40 en 46 van het Decreet van 28.06.1985 betreffende de milieuvergunning (B.S. 17.09.1985), in werking getreden op 1 september 1991, zonder voorafgaande en schriftelijke vergunning van de bevoegde overheid een als hinderlijk ingedeelde inrichting die behoort tot de eerste of de tweede klasse te hebben geëxploiteerd of veranderd, terzake een dansgelegenheid, waarop de volgende rubriek van VLAREM I toepassing is: rubriek 32.1. (ontspanningsinrichtingen en schierstanden – feestzalen en lokalen met een dansgelegenheid) te minstens vanaf 31 oktober 2002 tot op heden (kaft II);

Tevens gedagvaard teneinde zich overeenkomstig art. 42 en 43 bis van het Strafwetboek, zoals ingevoegd door de wet van 17 juli 1990, te horen veroordelen tot de bijzondere verbeurdverklaring van hierna vermelde vermogensvoordelen die zich bevinden in haar patrimonium, namelijk van een bedrag van minstens € 250 per vastgestelde inbreuk, namelijk de minimale verhuurprijs van de feestzaal per avond en per zaal (zfr. kaft II, p. 4), zijnde

- hetzij de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen
- hetzij de goederen en waarden die in de plaats ervan zijn gesteld
- hetzij de inkomsten uit de belagde voordelen

De eerste:

gedagvaard teneinde haar verdediging te horen voordragen omtrent de vordering tot:

- de bijzondere verbeurdverklaring van supra |vermelde vermogensvoordelen die zich in haar - (d.i. van de eerste) patrimonium bevinden
- het uitspreken van een vonnis dat eventueel de bijzondere verbeurdverklaring van hoger vermelde vermogensvoordelen zal bevelen uit te voeren op haar (d.i. van de eerste) patrimonium;

C. Bij inbreuk op de artikelen 1, 3, 4 en 5 van het K.B. van 24 februari 1977 houdende vaststelling van geluidsnormen voor muziek in openbare en private inrichtingen (Staatsblad 26 april 1977), strafbaar gesteld ingevolge de artikelen 1 en 11-2° van de wet van 18 juli 1973 betreffende de bestrijding van de geluidshinder (Staatsblad 14 september 1973), als uitbater van een openbare inrichting, zijnde een inrichting alsmede haar aanhorigheid die al dan niet tegen betaling voor het publiek toegankelijk is, ook al is de toegang tot bepaalde categorieën van personen beperkt, zoals danszalen, concertzalen, discotheken, privé-clubs, winkels, restaurants, drankgelegenheden met inbegrip van die welke in open lucht gelegen zijn, waar muziek geproduceerd wordt, verzuimd te hebben zijn inrichting zo te hebben ingericht dat het geluidsniveau gemeten in de buurt:

1° niet hoger is dan 5 dB (A) boven het achtergrondgeluidsniveau, indien dit lager is dan 30 dB (A) te
op 12 december 2004 ten
nadele van (kaf II, p. 39).

D. Bij inbreuk op artikel 22, lid 2 strafbaar gesteld door artikel 39 §1.2° en §2 van het decreet van 28.06. 1985 betreffende de milieuvergunning, als exploitant van een inrichting verzuimd te hebben ongeacht de verleende vergunning, steeds de nodige maatregelen te treffen om schade, hinder en zware ongevallen te voorkomen en om, bij ongeval, de gevolgen ervan voor de mens en het leefmilieu zo beperkt mogelijk te houden, namelijk, *door niet de nodige voorzorgen te hebben getroffen om de buurt niet door geluid te hinderen*, ten nadele van

herhaaldelijk
gedurende een niet nader te bepalen periode tussen 31 oktober 2002 tot op heden en minstens op 21 juni 2003, 28 juni 2003, 6 juli 2003, 27 en 28 september 2003, 1 mei 2004, 7 november 2004 en 12 december 2004 (kaf III, IV, V, VI, VII, VIII, X, XI).

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Kortrijk van 26 april 2006, 12de kamer, rechtdoende op tegenspraak, werd als volgt beslist:

1. Verklaart niet schuldig aan de telastleggingen A, B, C en D. Verleent ontslag van rechtsvervolging in hoofde van voor wat betreft de telastleggingen A, B, C en D, zonder kosten.

2. Verklaart niet schuldig aan de telastlegging A. Verleent ontslag van rechtsvervolging in hoofde van voor wat betreft de telastlegging A, zonder kosten.

Laat alle kosten ten laste van de Staat.

Wijst de vordering uitgaande van de burgerlijke partijen
in eigen naam
en in haar hoedanigheid van ouder-beheerder over de persoon en de
goederen van haar minderjarige kinderen en
zoals gericht tegen af als ongegrond.

Eventuele kosten van aanstelling ten laste blijvende van de burgerlijke partijen.

Tegen voormeld vonnis werd hoger beroep ingesteld op 11 mei 2006 door de burgerlijke partijen tegen beide beklaagden, gevolgd door het openbaar ministerie tegen beide beklaagden.

* * *
Het hof hoorde op de openbare terechtzitting van 10 oktober 2008 in het Nederlands:

de beklaagden in hun middelen van verdediging bij monde van meester
voor meester beiden advocaat aan de
balie te

het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van
substituut-procureur-generaal

de burgerlijke partijen in hun eisen bij monde van meester
advocaat aan de balie te

* * *
1. De beroepen werden tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld; ze zijn ontvankelijk.

2. Terecht verbeterde de eerste rechter het in de telastlegging A vermeld perceelnummer naar het perceelnummer Bij materiële vergissing werd echter vermeld dat deze verbetering betrekking had op de telastlegging B.

In de tijdsbepaling van de telastleggingen B en D dienen de woorden "tot en heden" te worden gelezen als "tot en met 7 februari 2005".

In de telastlegging B zijn de bewoordingen "terzake een dansgelegenheid, waarop de volgende rubriek van VLAREM I toepassing is: rubriek 32.1. (ontspanningsinrichtingen en schietstanden – feestzalen en lokalen met een dansgelegenheid)" te lezen als "terzake een feestzaal of lokaal, wanneer deze een dansgelegenheid omvat en de totale oppervlakte van de voor het publiek toegankelijke lokalen 100 m² of meer bedraagt, die dient te worden gecatalogeerd onder rubriek 32.1 van bijlage 1 van VLAREM I en behoort tot de klasse 2 van de als hinderlijk beschouwde inrichtingen"

en zijn de volgende overbodige bewoordingen weg te laten:

"gedagvaard loneinde haar verdediging te horen voordragen omtrent de vordering tot:

- de bijzondere verbeurdverklaring van supra / vermelde vermogensvoordelen die zich in haar - (d.i. van de eerste) patrimonium bevinden
- het uitspreken van een vonnis dat eventueel de bijzondere verbeurdverklaring van hoger vermelde vermogensvoordelen zal bevelen uit te voeren op haar (d.i. van de eerste) patrimonium".

Terecht heeft de eerste rechter in de telastleggingen C en D als benadeelden toegevoegd

Het is over de aldus verbeterde telastleggingen, die betrekking hebben op dezelfde feiten als diegene die er in de oorspronkelijke dagvaarding aan ten grondslag liggen, dat legenspraak werd gevoerd.

Tolkens hierna naar de telastleggingen A, B,C en D wordt verwezen betreft het de telastleggingen A, B,C en D zoals nader omschreven in de oorspronkelijke dagvaarding met de hiervoor vermelde verbeteringen.

3. Voor zover bewezen zijn de feiten ten grondslag liggend aan de telastleggingen A, B, C en D voor de beklaagde de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van een zelfde misdadig opzet, daar zij onderling verbonden zijn door eenheid van doel en verwerenlijking, waarvan de termijn van verjaring voor het geheel van de feiten, die elk onderling niet gescheiden zijn door een langere termijn dan de verjaringstermijn, slechts begint te lopen vanaf de datum van het laatste feit, dit is 7 februari 2005. Sedertdien zijn er minder dan vijf jaren verstreken zodat de strafvordering tegen deze beklaagde niet vervallen is door verjaring.

De verjaring van de strafvordering met betrekking tot de beklaagde werd, zonder rekening te houden met een eventuele schorsingsperiode, nuttig gestuit op 11 mei 2006 door het aanklaken van hoger beroep door het openbaar ministerie. Sedertdien zijn er minder dan vijf jaren verstreken zodat de strafvordering ook tegen deze beklaagde niet vervallen is door verjaring.

4. De beklaagden en kochten in de loop van 1998 een perceel grond gelegen te thans kadastraal gekend onder nummer waarop zij een nieuw industrieel gebouw oprichtten. Zij baatten er sedertdien een bedrijf voor productie en vervaardiging/herstelling van houten paletten uit. Op 20 december 1999 bekwamen zij zowel de nodige bouwvergunning als milieuvergunning.

In de loop van 2002 kochten zij tevens een bestaand gebouw in de thans kadastraal gekend onder nummer palend aan de grond met het nieuw opgericht gebouw. In dit gebouw werden twee zalen met bar ingericht (door de beklaagden omschreven als polyvalente zalen) met de bedoeling ze te verhuren. Zij worden onder de handelsbenaming geëxploiteerd door

In zijn proces-verbaal van 26 juni 2003 vermeldt hoofdinspecteur van de lokale politie onder de rubriek "Ter kenniskoming – vaststellingen":

"- Sedert oktober 2002 worden wij, via de burgemeester en commissaris ervan verwittigd dat er te in zaal regelmatig luiven worden georganiseerd. Buurbewoners zouden last hebben van nachtlawaai en geluidshinder, komend van de elektronisch versterkte muziek. In de onmiddellijke omgeving van de zaak zijn er slechts twee woningen (recht tegenover), voor de rest is er industrie. Er waren geen meldingen bij de gemeente.

- Wanneer wij betrokkene (bedoeld wordt hieromtrent) interpelleerden, werd ons gemeld dat het een éénmalige luif was, namelijk een feest voor 30-jarigen. Eveneens werd ons gemeld dat er af en toe familiefeestjes werden gehouden en in de toekomst de gemeente zou ingelicht worden. Betrokkene is van oordeel dat er geen milieuvergunning nodig is, daar de gelegenheden beperkt zijn tot maximaal 12 per jaar en dat er geen luiven noch trouwfeesten plaatsvinden. Wij hebben betrokkene aangemaand om de bestaande milieuvergunning aan te passen en de zaal in te richten, zoals bepaald in Murem I en II. Ondertussen werd de aanvraag aan de gemeente gedaan.

- Uit navraag blijkt dat de zaal (bijna) wekelijks wordt verhuurd, voornamelijk voor familiefeestjes en dit tot in de vroege uurtjes.

- Op 26/06/2003 om 15:00 begeven wij ons, na telefonische afspraak, ter plaatse. Wij stellen vast dat de dansgelegenheid meer dan 100 m² bedraagt. (...) Er is geen eigen discobar, er is geen tapinstallatie aanwezig. Er zijn wel 2 koelkasten (vriesruimten) van PME (...)" (stuk 45 strafdossier).

In haar verhoor door de politie op 26 juni 2003 verklaart dat:

- zij eigenares en zaakvoerder is van de éénmanszaak de 2 zalen in het gebouw sedert oktober 2002 worden verhuurd voor veranderingen, verjaardagsfeesten, familiefeesten en dergelijke.
- er geen discobar aanwezig is, noch een tapinstallatie,
- wanneer de zaal verhuurd wordt er steeds een contract wordt opgesteld, de huurprijs per zaal € 300 bedraagt of € 250 wanneer geen gebruik wordt gemaakt van de keuken.
- aan de huurders steeds wordt meegedeeld dat ze de burenrust moeten respecteren en bijvoorbeeld de muziek niet te luid mogen opzetten (stuk 47-48 strafdossier).

Onder de rubriek "bijkomende inlichtingen" vermeldt de verbalisant in zijn proces-verbaal nog dat er in het weekend van 27,28 en 29 juni 2003 terug meldingen waren van lawaaihinder, dat wekelijks, zij het vrijdagavond, zaterdag of zondag wordt verhuurd. Tevens wordt vermeld: "In de nieuwe vergunningsaanvraag, wordt door het studie- & adviesbureau gewag gemaakt dat: "Er wordt evenwel over gewaakt dat niet meer dan 2 feestfeesten" worden toegelaten per maand en niet meer dan 12 per jaar". Dit strookt hoegenaamd niet met de werkelijkheid. De meeste feesten gaan trouwens 's avonds door en duren tot 's morgens vroeg, wat dus als twee dagen dient te worden beschouwd." (stuk 46 strafdossier).

Dezelfde verbalisant   vermeldt in een proces-verbaal van 2 oktober 2003 :

"Navolgend aan het dossier, vermeld op het voorblad, brengen ter kennis aan uw ambt dat er sedert 26 juni 2003 zes meldingen van geluidshinder en/of nachtlawaai zijn geweest, lastens   Hiervan werden er vijf aanvankelijke processen-verbaal opgesteld.

Gelet op de steeds weerkerende gevallen van geluidsoverlast-nachtlawaai, is het duidelijk dat deze zalen niet geschikt zijn voor feestjes allerhande, waarbij gebruik wordt gemaakt van elektronisch versterkte muziek. De zalen zijn akoestisch niet of nauwelijks geïsoleerd." (stuk 61 strafdossier)

en in een proces-verbaal van 11 december 2003:

"(...) - Sedert oktober 2003 zijn er, terug, op zeer geregelde tijdstippen klachten en meldingen van geluidsoverlast of nachtlawaai, komend van de elektronisch versterkte muziek van disco-bars die, ter gelegenheid van verhuuring van de zaal, in de New-Art worden geplaatst. Volgens

wordt de zaal verhuurd voor familiefeestjes en dergelijke, niet voor feesten en is ze bijgevolg van oordeel dat ze niet vergunningsplichtig is. Echter dient opsteller te melden dat er, naar aanleiding van deze 'feestjes', een dansvloer voorzien is van minstens 100 m² en dat er beroep gedaan wordt op een disco-bar. Deze 'feestjes' zijn er minimaal 12 maal per jaar, minimaal 2 maal per week en beginnen 's avonds de ene dag om de volgende dag in de vroege uurtjes af te lopen.

-   is gelegen in een klein straatje, met vooral industrie. In de onmiddellijke omgeving zijn er slechts 2 woningen (recht tegenover de zaak) die bewoond worden: het zijn steeds deze personen die klachten uiten. Deze personen zijn   or

Betrokkenen werden reeds meermalen verhoord. (...)" (stuk 68 strafdossier).

Door het college van burgemeester en schepenen van   werd op de zitting van 11 augustus 2003 akte genomen van de melding van 6 juni 2003 door   met als voorwerp het veranderen van een inrichting gelegen   te   omvattende

volgende rubriek van de indelingwet van Maren I:

32.2.1. Schouwspelzalen:

Bioscopen, schouwburgen, variététheaters, zalen voor sportmanifestaties andere dan onder 2°, polyvalente zalen en feestzalen met een speelruimte: aard twee polyvalente zalen.

Op 7 februari 2004 omstreeks 23.52 uur worden door de politie-inspecteurs   vaststellingen gedaan inzake geluidshinder en ongeoorloofde uitbating van feestzaal   De verbalisanten vermelden dat zij ter plaatse vaststellen dat er uit de feestzaal   inderdaad elektronisch versterkte muziek hoorbaar is, er blijkbaar terug een feest aan de gang is, een trouwfeest zoals nadien bleek.

Bij het acteren van de klacht van   ten hare huize stellen zij vast dat de muziek hoorbaar is in de woning en hinderend overkomt. De verbalisanten vermelden voorts in hun proces-verbaal van 8 februari

2004 dat zij zich naar de feestzaal begaven waar zij vaststelden dat de muziek in de zaal niet overdreven luid staat, doch door gebrek aan isolatie de muziek "makkelijk buiten de muren draagt". Zij vermelden tevens dat zij vroegen om de muziek iets te dempen om de geluidshinder te doen ophouden. Op 8 februari 2004 om 2.20 uur werden zij terug gevraagd om ter plaatse te gaan, gezien de geluidshinder nog steeds niet was opgehouden. Zij begaven zich onmiddellijk binnen de feestzaal en verzochten de dj om de muziek een toon lager te zetten en mel hen mee te komen om te horen of de muziek al dan niet hoorbaar was buiten zodat hij zijn grens kende.

De verbalisanten vermeldden tevens dat het om een bij hun diensten gekend probleem gaat, niet zozeer door de luid gespeelde muziek maar door de gebrekkige isolatie van het gebouw en maken melding van de reeds opgestelde processen verbaal van 4 en 30 juni 2003, 10 en 20 juli 2003, 28 september 2003 en 3 oktober 2003 (stuk 19 strafdossier).

Op 25 juni 2004 wordt door hoofdinspecteur   andermaal proces-verbaal opgesteld waarin hij aan de procureur des Konings ter kennis brengt dat sedert januari 2004 er 11 meldingen waren door klagers betreffende   Op 17 januari 2004, 20 maart 2004, 9, 16, 20, 23 en 29 mei 2004 en op 12 juni 2004 werd telkens vastgesteld dat een feestje in de zaal doorging zonder geluidshinder. Op de hierna vermelde data werd geluidshinder vastgesteld, namelijk op:

- 8 februari 2004 : klacht geluidshinder naar aanleiding van een trouwfeest (PV   hiervoor vermeld),
- 1 mei 2004: feestje in de zaal: geluidshinder (PV
- 6 juni 2004: feest in de zaal: geluidshinder.

In zijn proces-verbaal van 13 december 2004 vermeldt hoofdinspecteur   dat sedert 12 juni 2004 volgende meldingen van geluidshinder door elektronisch versterkte muziek of nachtlawaai, komend van de   zijn binnengekomen:

- 27/8/2004 om 4.55 u: klacht geluidshinder; muziek stiller gezet; geen PV,
- 29/8/2004 om 23.00 u: de ploeg was, door een andere opdracht pas ter plaatse op 30/08/04 om 00.30 u. Toen was, volgens klaagster de muziek een vijftal minuten gesloopt
- 4/9/2004 om 1.46 u: personen praten op het terras, voor (geen PV),
- 19/9/2004 om 1.18 u: muziek in de slaapkamer hoorbaar; negatieve geluidsmetingen (verschil maximum geluidsdrukniveau en achtergrondgeluid bleef binnen de perken).
- 7/11/2004 om 1.06 u: klacht nachtlawaai: proces verbaal KO 92.L. 11.423/04
- 12/12/2004 om 2.51 u: positieve geluidsmetingen.

Onder de rubriek vaststellingen vermeldt de verbalisant dat hij op 12 december 2004 om 2.51 uur door   telefonisch werd ingelicht van overlast door elektronisch versterkte muziek komende van de   Geluidsmetingen werden uitgevoerd om 3.08 uur waarbij een maximum geluidsdrukniveau afkomstig van de elektronisch versterkte muziek van 44,1 dB (A) werd genoteerd. In de ganse meetperiode (tot 3.26 uur) lag het geluidsdrukniveau afkomstig van de elektronisch

versterkte muziek tussen 36,2 dB (A) en 44,1 dB (A). Het achtergrondgeluidsniveau (gemeten na het laten afzetten van de muziek in bodroeg 23,5 dB (A). Het maximum geluidsdrukkniveau aan de bron overschreed de 90 dB (A) niet. Die avond en nacht was er een verjaardagsfeest aan de gang in

De strafinformatie bevat tevens de processen-verbaal opgesteld naar aanleiding van de klachten wegens geluidshinder

- op 21 juni 2003 (er werd gedempte geluidshinder vastgesteld),
- op 28 juni 2003 (overlast werd vastgesteld door hoorbare muziek tot op de openbare weg, aan en afrijden van auto's en luidruchtig publiek),
- op 6 juli 2003 (in de onmiddellijke omgeving van kon duidelijk gehoord worden welke liedjes er gespeeld werden, er was een feest van een 60-jarige aan de gang),
- op 20 juli 2003 (er werd geen geluidshinder vastgesteld),
- op 28 september 2003 om 0.45 u (er wordt vastgesteld dat de elektronisch versterkte muziek hoorbaar is tot op straat en dat de toegangsdeur tot open staat, nadat deze gesloten werd, is de muziek niet meer hoorbaar) en om 3.30 uur (andermmaal wordt vastgesteld dat de elektronisch versterkte muziek hoorbaar is tot op straat en dat de toegangsdeur tot die open staat, nadat deze gesloten werd, is de muziek nog steeds hoorbaar doch minder storend dan voorheen),
- op 1 mei 2004 (er wordt vastgesteld dat de elektronisch versterkte muziek hoorbaar is tot op straat, een communiefeest was aan de gang),
- op 7 november 2004 (bij het ter plaatse komen stelden de verbaalsantenn onmiddellijk elektronisch versterkte muziek komende van de feestzaal vast. In de woning van de klaagster werd geen muziek gehoord behalve af en toe een luid basgeluid.).

Tijdens de behandeling van de zaak door de eerste rechter werd het openbaar ministerie verzocht na te laten gaan bij eventueel met foto's, of de betrokken inrichting valt onder rubriek 32.1 van bijlage 1 van Vlaem I en of de situatie geregulariseerd was.

Bij gebrek aan medewerking vanwege de eerste beklagde kon politiehoofdinspecteur geen onderzoek verrichten in de zaak, ook werd geen inzage verleend in de boekhouding zoals door hem gevraagd. De onderzoeker vermeldt in zijn proces-verbaal (stuk 218) dat de betrokken inrichting valt onder rubriek 32.1 van de bijlage 1 van de als hinderlijk beschouwde richtingen van het Vlaem I aangezien de zaal meermaals verhuurd wordt als feestzaal waarbij er dansgelegenheid wordt geboden met discobar door de inrichters; de voor het publiek toegankelijke lokalen de 100 m² ruimschoots overschrijden en er meer dan 12 gelegenheden per jaar en of meer dan 2 gelegenheden per maand zijn.

6. Aan de beklagden worden geen inbreuken die zich zouden voorgedaan hebben na 7 februari 2005 te last gelegd. De middelen in dit verband in conclusies aangevoerd behoeven dan ook geen antwoord.

6.1. Door de gegevens van het opsporingsonderzoek, het aanvullend onderzoek en het onderzoek op de terechtzitting van het hof blijft de telastlegging A voor de beide beklaagden niet bewezen.

De loods voor het stapelen en recupereren van paletten waarvan sprake in de telastlegging A, betreft een ander gebouw dat dit waarin de zogenaamde "polyvalente zalen" zijn ondergebracht. Deze loods betreft een nieuw opgericht industrieel gebouw waarin de beklaagden tot op heden nog steeds een vergund bedrijf voor recuperatie en vervaardiging/herstelling van houten paletten uitbaten.

Daarentegen zijn de zogenaamde "polyvalente zalen" sedert 2002 ondergebracht in een voorheen bestaand gebouw dat volgens de beklaagden steeds handelsfuncties had. Zij leggen het onderzoek van de vergunningstoestand van dit gebouw door het milieu studie- & adviesbureau voor waaruit blijkt dat voor dit gebouw een vergunning op 30 december 1982 werd afgeleverd voor: "uitbreiden showroom en verfraaien gevels novengebouw", zo ook op 8 december 1983 voor "verplaatsen bestaande open loods en uitbreiden showroomloods". Zodoende wordt de voorheen bestaande handelsfunctie (showroom, winkel) omgevormd in een horeca-functie.

Noch het openbaar ministerie, noch de burgerlijke partijen weerleggen deze gegevens. Een vergunningsplichtige wijziging van de hoofdfunctie van dit onroerend goed is niet aangetoond.

6.2. Door de gegevens van het opsporingsonderzoek, het aanvullend onderzoek en het onderzoek op de terechtzitting van het hof is de telastlegging B, zoals nader omschreven in de oorspronkelijke dagvaarding en onder randnummer 2 verbeterd, bewezen in hoede van de beklaagde

In weerwil van hetgeen door de beklaagde in haar besluiten wordt aangevoerd om het tegendeel te doen aannemen is de door haar aan uitgebate inrichting een vergunningsplichtige hinderlijke inrichting klasse 2 vallende onder rubriek 32.1 van de bijlage 1 van Vlarem I namelijk feestzalen en lokalen, waaronder deze een dansgelegenheid omvatten en de totale oppervlakte van de voor het publiek toegankelijke lokalen 100 m² of meer bedraagt, en geen uitoating van twee polyvalente zalen, waarvan zij op 6 juni 2003 melding deed aan het college van burgemeester en schepenen van

Uit het opsporingsonderzoek is gebleken dat minstens één van de zalen in de inrichting (bina) wekelijks wordt verhuurd voor het houden van feesten met name verjaardagsfeesten, communiefeesten, familiefeesten en dergelijke doch ook huwelijksfeesten, kortom gebruikt wordt als feestzaal, dit is in de gebruikelijke zin van het woord een groot vertrek waar feesten en partijen worden gehouden waar, in de regel, door genodigden wordt gegeten gedronken en gedanst, meestal op elektronisch versterkte muziek. Ook in de door de beklaagde voor de verhuring gebruikte overeenkomsten is sprake van verhuring van een "feestzaal".

In de loop van het onderzoek werd vastgesteld dat [de totale oppervlakte van de voor het publiek toegankelijke lokalen ruimschoots 100 m² bedraagt en het een zaal met dansgelegenheid betreft (zie randnummer 4). In de bijlage aan de melding van een klasse 3 inrichting, opgesteld door het milieu studie- & adviesbureau wordt trouwens uitdrukkelijk vermeld dat één van de polyvalente zalen kan gebruikt worden voor feesten "met dansgelegenheid" (stuk 51 t.e.m. 55, strafdossier). Ofschoon in de verhuurde zaal geen discobar aanwezig is blijkt uit de verschillende vaststellingen van de onderzoekers dat door de inrichters van de feesten wel degelijk beroep wordt gedaan op een discobar. Dat het gebruik van een discobar er op wijst dat men een feest met dansactiviteit wenst te organiseren, is van algemene bekendheid. Of het dansen dan al dan niet secundair is aan de rest van de feestactiviteiten is van geen belang.

In minstens één van de twee polyvalente zalen in het pand wordt derhalve een feestzaal nader omschreven in de rubriek 32.1 van lijst 1 van Vlare III uitgbaat.

[de] beklagde die zonder de vereiste milieuvergunning de inrichting exploiteert, zich te beroepen op de in rubriek 32.1 voorziene uitzondering, met name dat feestzalen of lokalen waarin enkel dansactiviteiten gekoppeld aan bijzondere gelegenheden worden georganiseerd, niet onder deze indelingsrubriek vallen.

Onder "bijzondere gelegenheden" wordt verstaan dat er een bijzondere reden moet zijn om deze dansactiviteit te organiseren, zoals: kermissen, carnaval, schoolfeesten, jaarfeesten van een vereniging, huwelijksfeesten, jubileumvieringen e.d. Het betreft feestzalen of lokalen waarin slechts occasioneel dansactiviteiten plaatsgrijpen. hetgeen inhoudt dat samen aan de volgende criteria dient te worden voldaan.

- ° maximaal 12 gelegenheden per jaar,
- ° maximaal 2 gelegenheden per maand,
- ° de sommatie van deze gelegenheden mag zich maximaal over 24 kalenderdagen per jaar spreiden (in geval een dansgelegenheid avonduren alsook morgenuren van de daarop volgende kalenderdag omvat dienen 2 kalenderdagen gerekend).

Het onderzoek heeft genoegzaam aangetoond dat de verhuring van de zaal voor feesten met dansactiviteit gezinszins beperkt bleef tot 12 gelegenheden per jaar, noch tot 2 gelegenheden per maand, zo ook dat in de verhuurde feestzaal niet occasioneel doch zeer regelmatig, bijna wekelijks feesten met elektronisch verslurkte muziek en dansactiviteit plaatsgrepen.

Onderzoeker, politiehoofdinspecteur wees er meermaals in de door hem opgestelde processen-verbaal op dat de bewering van de eerste beklagde dat er niet meer dan 2 dansfeesten per maand en niet meer dan 12 per jaar toegelaten worden niet met de werkelijkheid strookt. Het is duidelijk dat hij tot deze bevinding kwam op basis van alle hem gekende informatie. De op zeer geregelde tijdstippen geformuleerde klachten en meldingen van geluidsoverlast en

nachtlawaai, komende van de elektronisch versterkte muziek van discobars, waarvan niet steeds proces-verbaal werd opgesteld, tonen zulks tevens aan.

Het gegeven dat door het college van burgemeester en schepenen van op 11 augustus 2003 akte werd verleend van de door op 6 juni 2003 gedane melding van het veranderen van de inrichting gelegen aan tot twee polyvalente zalen (rubriek 32.2.1 van lijst 1 van Vlaern I) en dat het hiertegen aangetekend beroep door een nabuur bij besluit van de bestendige deputatie van 4 december 2003 onontvankelijk werd verklaard, doet geen afbreuk aan het oordeel van het hof.

6.3. Terecht merkt de beklaagde op dat artikel 5.32.2.2 § 1 van het besluit van de Vlaamse regering van 1 juni 1995 houdende algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne (Vlaern II) stelt dat de bepalingen van het koninklijk besluit van 24 februari 1977 houdende vaststelling van geluidsnormen voor muziek in openbare en private inrichtingen niet van toepassing zijn op de inrichtingen bedoeld in rubriek 32 van de indelingslijst. Waar de beklaagde onder de telastlegging C een inbreuk op voormeld koninklijk besluit van 24 februari 1977 te last wordt gelegd, dient zij daarvan dan ook vrijgesproken te worden.

6.4. Door de gegevens van het opsporingsonderzoek, het aanvullend onderzoek en het onderzoek op de terechtzitting van het hof is de telastlegging D, zoals nader omschreven in de oorspronkelijke dagvaarding en onder randnummer 2 verbeterd, in hoofde van de beklaagde bewezen.

In weerwil van hetgeen door de beklaagde in haar besluiten wordt aangevoerd om het tegendeel te doen aannemen staat het vast dat als exploitant van de inrichting in de periode nader vermeld in de telastlegging D tekort is geschoten aan haar algemene zorgvuldigheidsplicht zoals nader omschreven in artikel 22 van het milieuvergunningsdecreet door bij de exploitatie niet de nodige voorzorgen te hebben getroffen om de buurt niet door geluid te lastoren. De in artikel 22 van het milieuvergunningsdecreet omschreven algemene zorgvuldigheidsplicht is in voldoende nauwkeurige, duidelijke en rechtszekerheid biedende bewoordingen omschreven zodat degene die een gedraging aanneemt vooraf op voldoende wijze kan inschatten wat het strafrechtelijk gevolg van dat gedrag kan zijn. In zijn arrest nr. 36/2008 van 4 maart 2008 oordeelde het Grondwettelijk Hof dat het artikel 22, tweede lid, en 39 van het decreet van het Vlaamse Gewest van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning de artikelen 12 en 14 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 7 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en artikel 15 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten niet schenden.

Het staat vast dat in de periode vermeld in de telastlegging D voor de burgerlijke partijen, onmiddellijke overburen van de feestzaal, door de exploitatie van de feestzaal geluidshinder werd veroorzaakt die de

hinder overtreft die een redelijk mens in dezelfde omstandigheden moet aanvaarden, ook al is de inrichting (feestzaal) gevestigd op een industrieterrein en zijn de enige in de buurt aanwezige woningen, opgericht vóór het gewestplan, zonevreemd. Het hof komt tot deze vaststelling op grond van de volgende sarnen en in hun onderling verband beschouwde vaststaande gegevens:

- de vaststellingen inzake geluidshinder gedaan door de politiediensten, hoger aangehaald in randnummer 4,

- de geloofwaardige verklaringen van overburen van de inrichting, die bij herhaling klacht hebben neergelegd inzake nachtlawaai en geluidshinder en er op wezen dat de elektronisch versterkte muzik afkomstig van de zaal (vooral de storende en luide bastonen) lot in hun woning hoorbaar was en hun nachtrust verstoerde.

Aangezien en hun respectieve gezinnen de enige particulieren zijn die in de onmiddellijk omgeving van de inrichting woonachtig zijn, is het normaal dat de klachten enkel van hen uitgaan,

- de resultaten van de geluidsmetingen gedaan op 12 december 2004, zoals hoger aangehaald in randnummer 4,

- het gegeven dat de geluidshinder zich steeds 's avonds laat en 's nacht voordeed.

Meermaals werd door de onderzoekers vastgesteld dat de muziek in de zaal niet overdreven luid stond, doch door gebrek aan isolatie van de zaal de muziek makkelijk buiten de muren draagt, met geluidshinder voor de buurt tengevolge.

Als exploitant van een feestzaal, die verhuurd wordt voor het geven van feesten met particulier karakter waarbij gebruik wordt gemaakt van elektronisch versterkte muziek, dient men dit gebouw zo in te richten dat bij een normaal gebruik van elektronisch versterkte muziek er geen hinder voor de buurt veroorzaakt wordt. De beklagde

die via de vele klachten van de overburen bekend was met het probleem, koos er bewust en buiten elke dwang voor om de inrichting te blijven exploiteren op een wijze die kennelijk van aard was onaanvaardbare hinder voor de buurt mee te brengen. Beklaagde liet, met uitzondering van het aanbrengen van een sas bij de ingang (waarvan niet geheld wordt wanneer zulks gebeurde), na toereikende geluidsisolerende en geluidswerende saneringswerken te laten uitvoeren aan het gebouw. De eventuele akoestische isolatie van het plafond van de feestzaal door de eerste beklagde vermeld in haar besluiten doch waarvan geen bewijs voorligt, volstond gelet op de vaststellingen van de onderzoekers duidelijk niet om het gebouw afdoend akoestisch te isoleren.

kan er zich niet achter verschuilen dat de geluidshinder veroorzaakt werd door de huurders van de feestzaal, die er in alle redelijkheid mochten van uitgaan dat zij voor geen overlast

zouden zorgen bij een normaal gebruik van elektronisch versterkte muziek in de feestzaal, hetgeen hen niet verboden werd.

De vermelding in de huurovereenkomst: "de huurder verbindt er zich toe het gehuurde goed te gebruiken als een goede huisvader en zich te onthouden van welkdanige activiteiten die last zouden kunnen veroorzaken voor omwonenden of de reputatie van het gebouw kunnen schaden" ontslaat de beklaagde niet van haar zorgvuldigheidsplicht als exploitant van de feestzaal.

8. De feiten die aan de bewezen telastleggingen B en D ten grondslag liggen zijn in hoofdte van de eerste beklaagde de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van eenzelfde misdadig opzet, daar zij onderling verbonden zijn door eenheid van doel en verwijzenlijking, zodat ingevolge artikel 65 van het Strafwetboek voor deze samen slechts één straf dient te worden opgelegd.

9.1 De beklaagde heeft wetens en willens gedurende lange tijd, meer bepaald in de periode nader in de telastlegging B en D vermeld, gehandeld in strijd met het Milieuvergunningsdecreet. Het belang van de gemeenschap, inzonderheid de overburen, bij het behoud van een gezond leefmilieu en een leefbaar woonklimaat heeft zij al die tijd totaal ondergeschikt gemaakt aan haar persoonlijk financieel belang. Door de geluidshinder werd de nachtrust van de overburen zeer geregeld gestoord.

In het voordeel van deze beklaagde houdt het hof rekening met de afwezigheid van niet uitgewiste veroordelingen.

Een effectieve geldboete, zoals hierna bepaald, is een passende bestraffing en is noodzakelijk om deze beklaagde de ernst van de door haar gepleegde feiten te doen inzien en haar te weerhouden van recidive.

9.2. De misdrijven werden gepleegd deels vóór, deels op en na 1 maart 2004, zodat de geldboete, uitgedrukt in euro, met 45 opdecimen moet worden verhoogd.

10. Als veroordeelde tot een correctionele hoofdstraf dient de eerste beklaagde te worden verplicht tot het betalen van de bijdrage tot financiering van het bijzonder Fonds tot hulp van de slachtoffers van opzettelijke geweldsdaeden en aan de occasionele redders, die sedert 17 december 2005 € 25 bedraagt en met 45 opdecimen dient te worden vermeerderd tot € 137,50 (begroot de datum van de bewezen vordende feiten, deze bijdrage heeft een eigen aard en is geen straf.

Zij dient tevens veroordeeld te worden tot de vaste vergoeding verschuldigd krachtens artikel 77 van het K.B. van 27 april 2007 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken (B.S. 25 mei 2007), genomen in uitvoering van de programmawet (II) van 27 december 2006, in werking getreden op 8 januari 2007 en die thans na indexatie € 29,30 bedraagt. Ook deze vergoeding heeft een eigen aard en is geen straf.

11. Overeenkomstig de artikelen 42 en 43bis van het Strafwetboek vordert het Openbaar Ministerie schriftelijk (in de oorspronkelijke dagvaanding) in hoofde van de eerste beklaagde de bijzondere verbeurdverklaring van het vermogensvoordeel verworven uit de telastlegging B, begroot op € 250 per vastgestelde inbreuk, namelijk de minimale verhuurprijs van de feestzaal per avond en per zaal.

Bij gebrek aan gegevens omtrent het juiste aantal verhuringen in de te last gelegde periode wordt, rekening houdend met het gegeven dat voormelde minimale verhuurprijs slechts een vergoeding voor de kosten van onderhoud, verwarming en elektriciteit omvat en een exploitatie van het pand als polyvalente zalen, waarvoor vanaf maart 2003 een melding was gedaan, ook in een zekere opbrengst had geresulteerd, het vermogensvoordeel verworven uit de telastlegging B door het hof begroot op € 10.000.

Vermits niet kan getolereerd worden dat uit misdrijven financieel voordeel wordt gehaald, dient de bijzondere verbeurdverklaring van het vermogensvoordeel verworven uit de telastlegging B jegens de eerste beklaagde bevolen te worden.

12. De eerste beklaagde, die het vergunningsplichtig karakter van de door haar uitgebate exploitatie betwist, beschikt op heden nog steeds niet over de rechtens vereiste milieuvergunning voor de uitbating van de als hinderlijk ingedeelde inrichting nader vermeld in de telastlegging B. De verdere exploitatie van deze inrichting vormt nog steeds een bedreiging voor het leefmilieu en de volksgezondheid, inzonderheid van de buurtbewoners zodat in toepassing van artikel 39 § 2 van het decreet van 2 juni 1985 betreffende de milieuvergunning bij wijze van veiligheidsmaatregel, het door het openbaar ministerie gevorderd verbod dient te worden opgelegd deze inrichting te exploiteren zolang niet de vereiste milieuvergunning werd verleend.

Dat deze veiligheidsmaatregel door het openbaar ministerie voor het eerst in graad van hoger beroep zou worden gevorderd, verhindert niet dat deze door het hof kan worden opgelegd nu partijen terzake gehoord werden.

Geldt op de in het verleden geloofde onwil van de eerste beklaagde om de milieuwetgeving na te leven wordt terecht door het openbaar ministerie de verbeurte van een dwangsom gevorderd per vastgestelde overtreding van het exploitatieverbod. De hierna uitgesproken mogelijkheden vormen een gepaste en noodzakelijke aansporing van de eerste beklaagde om het rechterlijk bevel na te leven.

13.1 Door de bewezen misdrijven B en D hebben de diverse burgerlijke partijen schade geleden waarvoor de eerste beklaagde alleen aansprakelijk is; zij is er dan ook toe gehouden deze te vergoeden.

Ander dan voorgehouden door de eerste beklaagde ligt geen bewijs voor dat er door de andere bedrijven gevestigd op het bedrijventerrein in de onmiddellijke omgeving van de woningen van de burgerlijke partijen 's avonds en 's nachts enige geluidshinder wordt veroorzaakt.

Bij hun vaststellingen van de geluidshinder hebben de verbalisanten nooit melding gemaakt van andere bronnen van geluidshinder.

De burgerlijke partijen tonen aan dat zij als gevolg van de geregeld terugkerende geluidshinder en het nachtlawaai door de uitbating van de feestzaal in de periode waarop de bewezen telastleggingen betrekking hebben last hadden van slaapstoornissen en sommige onder hen zelfs van medisch-psychische stoornissen. Hun levenskwaliteit, woongenot en nachtrust werd hierdoor ernstig verstoord, waardoor zij morele schade hebben geleden.

Het gegeven dat in de klachten niet gemeld werd dat alle gezinsleden problemen ondervonden als gevolg van de geluidshinder, doet hieraan geen afbreuk.

Waar de burgerlijke partijen ook allostent voorleggen van ondervonden hinder na de periode waarop de bewezen telastleggingen betrekking hebben, dient opgemerkt dat het hof geen vergoeding kan toekennen voor schade die zou zijn geleden na de periode waarop de bewezen telastleggingen betrekking hebben, bij afwezigheid van bewezen verband met de te last gelegde misdrijven.

Bij gebrek aan gegevens die een meer precieze raming van het moreel leed van de diverse burgerlijke partijen toelaten bepaalt het hof de schade in billijkheid op de bedragen hierna voor de burgerlijke partijen vermeld.

De burgerlijke partij vordert een gezamenlijke schadevergoeding van € 2.750 in eigen naam en als wettige vertegenwoordiger van de persoon en beheerder van de goederen van haar minderjarige kinderen. Aangezien het hier telkens een eigen persoonlijke schade betreft, dient voor elk van deze burgerlijke partijen afzonderlijk een schadevergoeding te worden toegekend.

13.2 De burgerlijke partijen, voor het hof vertegenwoordigd door een raadsman, vorderen voor hen samen een rechtsplegingsvergoeding die zij overeenkomstig art. 1022, 5de lid Gerechtelijk wetboek begroten op € 3.000.

Rekening houdend met de uitsplitsing van de door in haar verschillende hoedanigheden gevorderde schadevergoeding, bedraagt de basisrechtsplegingsvergoeding waarop elke burgerlijke partij aanspraak kan maken € 400.

Wanneer meerdere partijen de rechtsplegingsvergoeding ten laste van dezelfde in het ongelijk gestelde partij genieten, bedraagt het bedrag ervan maximum het dubbel van de maximale rechtsplegingsvergoeding waarop de begunstigde die gerechtigd is om de hoogste vergoeding te eisen aanspraak kan maken (art. 1022, 5de lid Gerechtelijk Wetboek). Het dubbel van de maximale rechtsplegingsvergoeding waarop de begunstigde die gerechtigd is om de hoogste vergoeding te eisen aanspraak kan maken bedraagt hier 2 x € 1.000 of € 2.000, welk bedrag als rechtsplegingsvergoeding voor de burgerlijke partijen samen

kan toegekend worden. Het totaal van de rechtsplegingsvergoedingen waarop elke burgerlijke partij aanspraak zou kunnen maken, hetzij 6 x € 400, overschrijdt dit maximumbedrag.

OP DEZE GRONDEN,

het hof, rechtsprekend op tegenspraak,

gelet op de artikelen hiervoor aangehaald en de artikelen:

2, 38, 40, 41, 42, 43 bis, 44, 65 en 160 Strafwetboek,

162, 162 bis, 190, 191, 194, 195, 210, 211 en 211 bis Wetboek van Strafvordering,

2 en 4, lid 1 van de Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet,

5 van het Decreet van 7 december 2001 tot regeling van enkele gevolgen van de invoering van de euro in de Vlaamse regelgeving,

1 van de wet van 5 maart 1952 zoals gewijzigd door artikel 1.2° van de programmawet van 24 december 1993 en door artikel 36 van de wet van 7 februari 2003,

28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale bepalingen, zoals gewijzigd door artikel 3 van de programmawet van 24 december 1993, artikel 23 van het KB van 19 december 2003 en artikel 1 van het KB van 31 oktober 2005,

77 van het K.B. van 27 april 2007 genomen in uitvoering van de programmawet (II) van 27 december 2006,

1 van het Koninklijk Besluit van 11 december 2001,

1022 en 1385 bis e.v. Gerechtelijk Wetboek,

1382 en 1383 Burgerlijk Wetboek,

24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

verklaart de hogere beroepen ontvankelijk en er ten gronde over beslissend met eenparige stemmen:

wijzig het bestreden vonnis als volgt.

op strafgebied:

verbetert de telastleggingen A, B, C en D zoals hoger vermeld onder raadnummer 2;

ontstaat de tweede beklagde
zonder kosten voor de telastlegging A,

van rechtsvervolgning

ontstaat de eerste beklagde
voor de telastleggingen A en C

van rechtsvervolgning

veroordeelt de eerste beklagde
telastleggingen B en D samen tot een geldboete van € 1.000, te
vermeerderen met 45 opdroccimen tot € 5.500 of een vervangende
gevangenisstraf van drie maanden,

beveelt overeenkomstig de artikelen 42 en 43bis van het Strafwetboek de bijzondere verbeurdverklaring van de vermogensvoordelen in het patrimonium van de eerste beklaagde voor een bedrag van € 10.000, zijnde de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf B zijn verkregen,

legt de eerste beklaagde de verplichting op een bedrag van € 25, verhoogd met 45 opdecimen, aldus gebracht op € 137,50, te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders

legt in toepassing van artikel 39 § 2 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning aan de eerste beklaagde een verbod op om de inrichting nader vermeld in de telastlegging B op het terrein gelegen aan de kadastraal gekend onder nog verder te exploiteren voor een termijn die een aanvang neemt de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal gaan en eindigt op de dag dat een niet geschorste milieuvergunning voor deze inrichting zal zijn verleend,

zegt voor recht dat op vordering van het openbaar ministerie door de eerste beklaagde een dwangsom zal worden verbeurd van € 750 per vastgestelde overtreding van voormeld exploitatieverbod,

veroordeelt de eerste beklaagde tot betaling van de vaste vergoeding van € 29,30,

laat de kosten van dagvaarding van de tweede beklaagde in beide aanleggen ten last van de staat,

veroordeelt de eerste beklaagde tot de overige kosten in beide aanleggen gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie, begroot op C 140,57 in eerste aanleg en op € 82,34 in hoger beroep, vaststellende dat zij ondeelbaar veroorzaakt werden door de bewezen misdrijven in hoofde van deze beklaagde

op burgerlijk gebied:

verklaart de vordering van de burgerlijke partijen in eigen naam en als wettige vertegenwoordiger van de persoon en beheerder van de goederen en van haar minderjarige kinderen ontvankelijk en in de volgende mate gegrond:

veroordeelt de eerste beklaagde tot betaling aan:

in eigen naam ieder een bedrag van € 750, te vermeerderen met de vergoedende interest vanaf de gemiddelde datum bepaald op 1 januari 2004 tot heden en met de verwijlinterest op € 750 vermeerderd met het bedrag van de vergoedende interesten, vanaf heden tot de datum van betaling,

- aan _____ als wettige vertegenwoordiger van de persoon en beheerder van de goederen van haar minderjarige kinderen voor ieder van de minderjarige kinderen een bedrag van € 750, te vermeerderen met de vergoedende intrest vanaf de gemiddelde datum bepaald op 1 januari 2004 tot heden en met de verwijlrent op € 750 vermeerderd met het bedrag van de vergoedende intresten, vanaf heden tot de datum van betaling,

beveelt dat de aan de minderjarige toekomende bedragen voor ieder van hen dienen geplaatst te worden op een rekening die op zijn/haar naam is te openen en zegt dat zal gehandeld worden overeenkomstig de bepalingen van artikel 379,3° lid Burgerlijk Wetboek.

veroordeelt de eerste beklaagde tot de kosten van beide aanleggen gevallen aan de zijde van de burgerlijke partijen, met inbegrip van de rechtsplegingsvergoeding in hoger beroep voor hen samen begroot op € 2.000.

verwerpt het meer of anders gevorderde als niet gegrond.

Kosten:		
	Afschriften:	2,85
Opstelrecht bon.bekil:	Dagvaarding:	72,00
		<hr/>
		74,85
	+ 10 % :	7,49
		<hr/>
	Totaal :€	82,34

Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, tiende correctionele kamer, samengesteld uit kamer voorzitter als voorzitter, en de raadsheren en in openbare terechtzitting van 12 december 2008 uitgesproken door voorzitter in aanwezigheid van substituu-procureur-generaal met bijstand van griffier